

Hvis der ikke er nogen, der bærer navnet som efternavn, vil det efter omstændighederne kunne godkendes som et nydannet efternavn. Efter bestemmelsen i § 6, nr. 6, kan et nyt efternavn ikke erhverves, hvis navnet er et egentligt fornavn. Det vil således som udgangspunkt ikke være muligt at tage et fornavn som efternavn, hvis det står på Kirkeministeriets liste over godkendte fornavne. Hvis det kan dokumenteres, at navnet også har karakter af efternavn og mest er anvendt som efternavn, kan navnet dog tillades som efternavn.

2.8.3.2. Navnelovsudvalgets overvejelser

I sine overvejelser, om det bør tillades at tage en forælders, bedsteforælders eller ægtefælles fornavn som efternavn, hvis navnet stammer fra en kultur, der ikke skelner herimellem, har Navnelovsudvalget lagt vægt på, at anvendelse af faste, slægtsmæssigt forankrede efternavne for personer, der kommer fra andre navnekulturer, vil kunne få betydning for, hvordan deres eget kulturelle miljø opfatter dem.

Efter udvalgets opfattelse synes hensynet til slægtsfølelsen for de personer, der allerede bærer det pågældende navn som efternavn, ikke at kunne anføres imod, at det tillades andre også at tage det pågældende navn som efternavn. De personer, der allerede bærer navnet, vil således typisk have tilknytning til den samme kultur som dem, der af kulturelle grunde også ønsker at føre navnet som efternavn, og de må derfor forventes at have forståelse for dette ønske.

Udvalget har på den baggrund fundet, at det bør være muligt at tage en forælders, bedsteforælders, ægtefælles eller samlevers fornavn som efternavn, hvis navnet har tradition i en kultur, der ikke sonderer mellem for- og efternavne.

Afgørende for, at et navn kan tages efter dette forslag, er efter udvalgets opfattelse, om navnet har en tilstrækkelig tradition i den pågældende navnekultur. Det vil sige, at det kan godtgøres, at navnet har været anvendt i den pågældende kultur i tilstrækkelig grad. Derimod bør der efter udvalgets opfattelse ikke stilles krav om, at navnet har sin oprindelse i den pågældende kultur. Et sådant krav ville efter udvalgets opfattelse dels gøre det meget vanskeligt at afgøre, om et ansøgt navn opfylder betingelsen, dels ville der være en risiko for, at et navn, der er udbredt i en kultur, der ikke sonderer mellem for- og efternavne, ikke ville kunne tages. For at der kan siges at foreligge en tilstrækkelig tradition, må det efter udvalgets opfattelse kræves, at navnet har været brugt i et omfang, der overstiger det ubetydelige, og over en periode på mere end én generation.

Som anført under pkt. 2.8.1.2. bør disse regler gælde for alle, uanset om en ansøger har etnisk tilknytning til den pågældende kultur.

En ordning, hvorefter det afgørende er, om navnet har tradition i en kultur, der ikke sonderer mellem for- og efternavne, indebærer efter udvalgets opfattelse, at der ikke sker forskelsbehandling af personer af forskellig etnisk baggrund.

Udvalget har fundet, at det ved en sådan ordning til lige sikres, at en lempelse af adgangen til at anvende en navnetradition, der ikke skelner mellem for- og efternavn, ikke medfører en opløsning af det for dansk navnebrug helt centrale element, at der er forskel på for- og efternavne.

Udvalgets forslag indebærer efter udvalgets opfattelse således ikke en sammensmeltning af dansk og fremmed navneskik, men alene en liberalisering, der gør, at det er muligt ved siden af dansk navneskik at anvende en navneskik, der ikke sonderer mellem for- og efternavn.

Om udvalgets overvejelser henvises i øvrigt til betænkningen, side 142-143.

2.8.3.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders kan i det hele tilslutte sig Navnelovsudvalgets overvejelser og forslag.

Ministeriet er således enig i, at der for disse særlige kulturers vedkommende bør være adgang til at tage en forælders, bedsteforælders, ægtefælles eller samlevers fornavn som efternavn.

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders er endvidere enig i, at det afgørende bør være, at navnet har tradition i en kultur, der ikke sonderer mellem for- og efternavn, og ikke om ansøgeren har tilknytning til en sådan kultur.

Da ægtefæller og ugifte samlevende i fast samlivsforhold foreslås sidestillet i navneretlig henseende, finder Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders, at adgangen til at tage en forælders, bedsteforælders eller ægtefælles fornavn som efternavn også skal gælde for samlevende, såfremt disse opfylder kravene til et »fast samlivsforhold«, se pkt. 2.3.3. og lovforslagets § 5, stk. 2.

Det foreslås derfor i § 7, stk. 1, nr. 3, at der som efternavn kan tages en af forældrenes, bedsteforældrenes eller ægtefællens fornavn, hvis navnet har tradition i en kultur, der ikke skelner mellem for- og efternavn. I § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt. er det anført, at med en